

Sygn. akt I PK 332/15

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko Urzędowi Miejskiemu w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w S.
z dnia 23 lipca 2015 r., sygn. akt IV Pa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. odstępuje od obciążenia powoda kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 lipca 2015 r., IV Pa (...) Sąd Okręgowy w S. rozpoznał apelację pozwanego Urzędu Miejskiego w W. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 9 kwietnia 2015 r., IV P (...) w sprawie z powództwa J. S. o przywrócenie do pracy. Sąd Rejonowy przywrócił powoda do pracy uznając, że rozwiązanie stosunku pracy w trybie art. 53 § 1 pkt 1 k.p. stanowiło nadużycie prawa przez pozwanego (art. 8 k.p.). Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo uznając, że w postępowaniu nie wykazano, by pozwany działał w sposób sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa lub zasadami współżycia społecznego. Rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło nie bezpośrednio po upływie okresu ochronnego, a później, do czego pozwany był

uprawniony. Fakt, że powód informował o możliwym zakończeniu niezdolności do pracy nie świadczy o działaniu niezgodnym z art. 8 k.p.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wywiodła pełnomocnik powoda. Jako podstawę skargi wskazała naruszenie art. 8 k.p. przez bezpodstawne niezastosowanie tego przepisu do czynności rozwiązania z powodem stosunku pracy w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b).

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania został uzasadniony jej oczywistą zasadnością, polegającą na niezastosowaniu art. 8 k.p. w sytuacji, gdy pozwany uczynił ze swojego prawa użytek sprzeczny z jego przeznaczeniem, albowiem rozwiązał z powodem stosunek pracy w dniu 5 lutego 2015 r. gdy świadczenie rehabilitacyjne kończyło się 6 lutego 2015 r. Wniosek nie został odrębnie uzasadniony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu do rozpoznania.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego od wielu lat prezentowane są standardy, odnoszące się do wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tytułem przypomnienia można wymienić postanowienie z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, w którym wyraźnie podkreśla się obowiązek wskazania okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi i wskazanie, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Pojęcie „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej stanowiło przedmiot wielokrotnych wypowiedzi Sądu Najwyższego. Syntetyzując je trzeba stwierdzić, że oczywista zasadność skargi powinna polegać na takim naruszeniu norm prawnych, które nie budzi wątpliwości i możliwe jest do stwierdzenia przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2007 r., I PK 113/07). Nie chodzi przy tym o naruszenie – przy ferowaniu rozstrzygnięcia – jakiegokolwiek normy prawnej, ale o także o wykazanie wpływu tego naruszenia na treść rozstrzygnięcia. Musi bowiem dojść do wydania – wskutek takiego działania – wydania ewidentnie nieprawidłowego rozstrzygnięcia (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, pogląd ten uległ

ugruntowaniu w orzecznictwie Sądu Najwyższego, por. np. postanowienie z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07 czy postanowienie z dnia 26 listopada 2015 r., II PK 112/15). Okoliczność ta wymaga wykazania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, czego brakuje w skardze kasacyjnej.

Niezależnie od tego należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy przekonująco zakwestionował zastosowanie art. 8 k.p. w okolicznościach niniejszej sprawy motywując to, a nie jedynie poprzestając – jak to uczynił Sąd Rejonowy – na ogólnikowym odwołaniu się do treści tego przepisu. Sąd Najwyższy nie dopatruje się wadliwości w tej ocenie, a tym bardziej – wadliwości kwalifikowanej, oczywiście, która uzasadniałaby przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. Sąd Najwyższy odstąpił od zasądzenia na rzecz pozwanego kosztów procesu na zasadzie art. 102 k.p.c.